

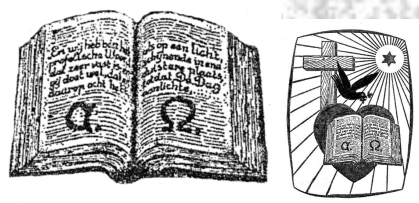
Geachte lezer,

Het verheugd ons, u deze studie te mogen aanbieden. Het is onze hartenwens, dat u door deze studie wordt gezegend. Wanneer de Zoon Gods zegt: “Ik ben de deur; als iemand door Mij binnenkomt, zal hij behouden worden (Joh. 10:9), dan kunnen wij vandaag met grote stelligheid zeggen: Wij staan voor het sluiten van de deur, want de wederkomst van Jezus Christus staat te gebeuren en daarmee loopt de genadetijd af. Daarom hebben wij van Godswege de opdracht, u deze Bijbelse boodschap door te geven. Probeer u alstublieft, om het zonder vooringenomenheid te lezen.

Vragen, die er bij het lezen van deze studie zouden kunnen rijzen, willen wij, voor zover dit mogelijk is, beantwoorden. Wilt u over de inhoud van deze studie of over het Woord van God in het algemeen praten, dan is daar ook een mogelijkheid voor.

Verder hopen wij van ganser harte, dat alvorens u deze studie gaat lezen, u uw God en Vader vraagt om geopende oren en vooral om een geopend hart. Opdat de Heilige Geest zelve u inzicht zal geven en u zal doordringen van de boodschap, die God in deze studie tot u zegt. God wil openbaren, hetgeen Hij tot redding van de mensen gesteld heeft. Alleen met het verstand en met rede is deze studie niet te verstaan. Vertrouw aan Hem uw inzicht toe en u zult van licht tot licht gaan en steeds meer vinden tot troost en sterkte.

Met hartelijke Zegenwensen
namens het Bijbelstudie Centrum
Rob Schutte

2 Petrus 1:19

Broeders en zusters, ik wil het met u hebben over het onderwerp:

“goud en wierook en mirre”

Laten we opslaan en lezen Matth. 2:1-12. *“Toen nu Jezus geboren was te Betlehem in Judea, in de dagen van koning Herodes, zie, wijzen uit het Oosten kwamen te Jeruzalem, en vroegen: Waar is de Koning der Joden, die geboren is? Want wij hebben zijn ster in het Oosten gezien en wij zijn gekomen om Hem hulde te bewijzen. Toen koning Herodes hiervan hoorde, ontstelde hij en geheel Jeruzalem met hem. En hij liet al de overpriesters en schriftgeleerden van het volk vergaderen en trachtte van hen te vernemen, waar de Christus geboren zou worden. Zij zeiden tot hem: Te Betlehem in Judea, want aldus staat geschreven door de profeet: En gij, Betlehem, land van Juda, zijt geenszins de minste onder de leiders van Juda, want uit u zal een leidsman voortkomen, die mijn volk Israël weiden zal.*

Toen riep Herodes de wijzen in het geheim en deed bij hen nauwkeurig navraag naar de tijd, dat de ster geschenen had. En hij liet hen naar Betlehem gaan, en zeide: Gaat en doet nauwkeurig onderzoek naar dat kind; en zodra gij het vindt, bericht het mij, opdat ook ik hem hulde ga bewijzen. Zij hoorden de koning aan en reisden weg; en zie, de ster, die zij hadden gezien in het Oosten, ging hun voor, totdat zij kwam en stond boven de plaats, waar het kind was. Toen zij de ster zagen, verheugden zij zich met zeer grote vreugde. En zij gingen het huis binnen en zagen het kind met Maria, zijn moeder, en zij vielen neder en bewezen hem hulde. En zij ontsloten hun kostbaarheden en boden hem geschenken aan: goud en wierook en mirre. En van Godswege in de droom gewaarschuwd om niet tot Herodes terug te keren, trokken zij langs een andere weg naar hun land terug”.

Tot zover Gods Woord. Het gaat mij nu om die drie geschenken, die de wijzen (eigenlijk staat er magiërs) aan de voet van de Here Jezus leggen: goud en wierook en mirre. Deze geschenken zijn de, ik zou haast zeggen, ingrediënten van de weg, die de Here Jezus gaat.

Ik wil u de Tabernakel voor ogen schilderen. U weet hoe daar ook een weg is afgebeeld voor ons, hoe daar een Altaar staat, een Brandofferaltaar. Als u dan een rechte lijn neemt naar God toe, want God troonde daar in het Heilige der Heiligen, dan komen we bij het tweede Altaar, het Reukofferaltaar. En als u daar langs bent gegaan, dan komt u uiteindelijk terecht bij de Troon van God, de Ark des Verbonds.

En daar heb je nu die drie: goud en wierook en mirre. Alleen, u zult zeggen, ja, maar broeder, dat is de omgekeerde volgorde. Dat is ook zo.

Als we het van onze kant bekijken, dan zien we eerst de mirre. Mirre is een beeld van bitterheid, mirre is bitter. Het is niet voor niets, dat het tweede zendschrijven van de Here Jezus in Openbaring gaat naar de gemeente van Smyrna. Smyrna is afgeleid van mirre, lijden, bitterheid.

We weten hoe het Altaar het beeld is van het kruis van de Here Jezus, waar Hij de bitterheid moest ondergaan. Daarna, als we die lijn volgen, komen we bij het Reukofferaltaar, waar wierook wordt gebrand, het beeld van het gebed.

En pas daarna, als we doorgaan in die rechte lijn, niet links of rechts, want daar staat een Tafel met broden en een Kandelaar, u weet wel, die zijn er voor ons, komen we bij de Ark des Verbonds, die gouden kist met de twee Cherubs er bovenop, die hun vleugels uitspreiden. Ieder jaar werd onder die vleugels het bloed gesprengd, het bloed van bokken en stieren.

Dat is een afschaduwing, een beeld van het eenmaal vergoten bloed van de Here Jezus Christus, die eens en voor altijd het Heiligdom is binnengegaan, ons ten goede, en daar Zijn bloed heeft aangebracht aan de Troon van God.

Op grond daarvan zijn we hier bij elkaar, niet op grond van onze eigen verdienste, niet op grond van het feit, dat we de Here Jezus lief hebben. Dat is een gevolg. We zijn hier bij elkaar op grond van het feit, dat het bloed van Jezus Christus is aangebracht aan de Gerichtstroon.

Toen gebeurde er iets heel wonderbaars: toen werd die Gerichtstroon voor ons, die dat geloven, een Genadetroon.

De Troon van God veranderde onmiddellijk door dat bloed wat Christus aanbracht. Hij is met Zijn eigen bloed de hemelen doorgegaan, en heeft dat bloed aangebracht. En Hij heeft gezegd: *“Vader, hier ben Ik, Uw wil is geschied”*. Toen heeft de Vader gezegd: *“zet u in Mijn Troon”*.

In Mijn Troon, want de Here Jezus heeft nog geen eigen Troon. Zet U in Mijn Troon, totdat, totdat..... . Dat is waar de Gemeente van de Here Jezus op vertrouwt, naar verlangt, dat we één met Hem in Zijn Troon zullen mogen zijn.

Als we die weg vanuit ons standpunt bekijken, zouden we zeggen: “mirre, wierook en goud”, maar het is zo heerlijk, dat God deze weg vanaf Zijn standpunt bekeken heeft en dan komt Hij eerst bij het goud.

De Gouden Troon is het beeld van de heerlijkheid van de Here Jezus, en we verlangen er naar ook die heerlijkheid met Hem te mogen delen. Dat is ook onze hoop. Je hoort en ziet tegenwoordig de uitdrukking: “er is hoop”.

Er was eens een meisje dat mij een boek gaf en daar zat ook zo'n sticker op: “er is hoop”. Ik heb haar toen gevraagd; *“kan je jouw hoop uitdrukken; kan je nu precies zeggen wat jouw hoop is, want ik vind het zo vaag “er is hoop”?* Als ik het aan de mensen in de wereld vraag, dan krijg ik een waaier van antwoorden.

Men zegt: *“laten we maar hopen, dat het toch uiteindelijk een keer beter wordt in de wereld; er zijn conferenties en vergaderingen en we hebben Unicef voor de kinderen; het valt met die milieuvervuiling best nog wel mee; we hopen dat het toch eens wel zal ophouden; we hopen dat er geen atoombom valt”*.

Dan denk je: ja maar dat is hoop die vervliegt. Ik heb een hele andere hoop en ik weet, dat u die ook hebt. Er staat in de Bijbel toch zo duidelijk wat onze hoop is. We hebben hier op aarde geen hoop. In 1 Joh. 3:1 staat: *“Ziet, welk een liefde ons de Vader heeft gegeven, dat wij kinderen Gods genoemd worden, en wij zijn het (ook). Daarom kent de wereld ons niet, omdat zij Hem niet kent”*.

Als ik iemand goed ken, dan weet ik hoe hij er uit ziet. Zou ik nu eens zijn zoon ontmoeten, dan zeg ik: *“ik ken jou, want ik zie je vader in jou”*. En zo is het helemaal met kinderen Gods in de wereld. Wij zijn kinderen van één Vader. Dat zegt men in de wereld ook graag, maar dat is niet waar, want we zijn pas kinderen van die Vader geworden door de bloedstorting van Jezus, *“de mirre”*, die aan Zijn voeten werd gelegd.

Daarom staat hier ook: *“Daarom kent de wereld ons niet, omdat zij Hem (de Vader) niet kent”*. Wij hebben trekken en kenmerken van de Vader in ons, die de wereld niet begrijpt. De wereld begrijpt het niet, dat wij altijd maar weer voren in die Bijbel, dat wij altijd maar weer zoeken, ons beijveren om Zijn Naam te leren kennen, de Naam van de Here Jezus.

Altijd weer zijn we bezig met aan de Heer te vragen: *“Heer zweef met Uw Geest over dit Woord, opdat Uw Woord voor ons levend wordt”*. Zonder de Geest is het Woord dood, want de letter doodt, maar de Geest maakt die letter levend. Dan staat er in vers 2: *“Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods en het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen; (maar) wij weten, dat, als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem gelijk zullen wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is”*.

Dat kunnen we nog niet weten, we zouden het ook niet aan kunnen, het zou te heerlijk zijn, ons verstand, onze gedachten zouden het niet kunnen verdragen. Daarom is het ons uit genade nog niet geopenbaard.

We krijgen wel eens een voorproefje, dat wel. Als we onze knieën buigen en we roepen de Heer aan, dan zijn we op dat moment even in de hemel. Je kunt ook zeggen: de hemel daalt op aarde, dat blijft hetzelfde. Dan krijgen we een voorproefje van wat God bedoeld heeft voor ons en voor ons heeft weggelegd, onze erfenis in de hemel. Het is zo veilig weggelegd, dat niemand er aan kan komen. Dat is de beste kluis die er is: de hand van God. Uw naam staat in Gods handpalm gegraveerd.

Er staat in vers 2 ook nog: *“(maar) wij weten, dat, als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem gelijk zullen wezen”*.

De heerlijkheid, het goud, dat God gegeven heeft aan Zijn Zoon, heeft de Zoon weer aan ons gegeven. Dat lezen we in Joh. 17:22. *“En de heerlijkheid, die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik hun gegeven”*.

Die heerlijkheid zullen we hebben. We zullen zijn, goud van Zijn goud. Daarom leggen die wijzen eerst het goud neer. Het is net of God langs de mirre heen onze aandacht wil vestigen op het goud: zo zal het worden. En dat is voor ieder kind van God een heerlijke hoop.

We zijn nog in de mirre, omdat goud en mirre hier op aarde met elkaar verbonden zijn. In vers 2 staat *“want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is”* en in vers 3: *“En een ieder, die deze hoop op Hem heeft”*. Dat is onze hoop: aan Hem gelijk te mogen zijn en samen met Hem in de eeuwigheid onverbrekkelijk verbonden te mogen zijn en samen met Hem in de eeuwigheid onverbrekkelijk verbonden als man en vrouw, want man en vrouw zijn één. Dat is een beeld wat we nu hebben hier op aarde van de Here Jezus en Zijn gemeente.

In Psalm 45 zien we die bruid. In vers 10 wordt gesproken over *“koningsdochters”*. Ook in het Hooglied kunt u het lezen: *“60 koninginnen, 80 bijvrouwen staan er, maar enig is zij, Mijn Geliefde”*. Enig, er is er maar één. En dat zijn alle wedergeborenen, die met elkaar verenigd zijn tot het Lichaam, bijeengehouden door de band des vredes.

In vers 10 van Ps. 45 staat het ook weer: *“koningsdochters zijn onder uw geliefden, de gemalin staat aan Uw rechterhand in het goud van Ofir”*. Dat is het allerfijnste goud dat er is. En die gemalin staat aan Zijn rechterhand. Dit is het beeld van de toekomst, hoe de heerlijkheid van de Here Jezus ook is uitgespreid over Zijn kinderen, over Zijn Gemeente.

Hier staat *“de gemalin”*, maar in de oude vertaling staat: *“de Koningin staat aan Uw rechterhand in het goud van Ofir”*. En dan komt in vers 11 de oproep aan de dochter: *“Hoor, o dochter, en zie, en neig uw oor, vergeet uw volk”*.

Dat is de oproep, die de Here Jezus doet aan Zijn kinderen. Dat doet Hij niet aan de ongelovige mens; die wordt opgeroepen naar het kruis. Daarvoor geldt: *“Komt en laat ons tezamen richten, komt koop om niet”*.

Maar hier in vers 11 en 12a: *“Hoor, o dochter, en zie, en neig uw oor, vergeet uw volk en het huis van uw vader, laat de koning uw schoonheid begeren”*. De Here Jezus begeert onze heiligmaking, onze schoonheid.

En dan staat er zo wonderbaar in vers 14: *“Louter pracht is de koningsdochter daarbinnen”*. De oude vertaling is nog mooier: *“de koningsdochter is geheel inwendig verheerlijkt”*.

Het goud van de Here Jezus is nu ook in haar en kan volledig zijn werk doen, zich volledig ontplooiën. Niet alleen uiterlijk is zij gekleed in het goud en de heerlijkheid van Jezus Christus, die Hij voor ons verworven heeft op het kruis, maar ook innerlijk.

Dat is een verlangen van ons aller hart. Altijd is er een besmetting, en iedere avond weer moeten we naar de Heer en zeggen: Heer reinig mij van de besmetting, het goud dat u in ons geplant heeft is weer besmet. Maar eens zal dat over zijn, dat zegt Gods Woord. Dat is onze hoop. Dan zullen we werkelijk 110% goud zijn van buiten en van binnen. Dan zal de wereld erkennen, dat Hij ons heeft lief gehad. Die heerlijkheid, die eenheid, daarom heeft de Here Jezus gebeden. In Joh. 17, vlak voordat de mirre, het kruis, werkelijk komt, heeft de Here Jezus een wonderbaar gebed gebeden, het Hogepriesterlijke gebed.

Wat is dan nu de heerlijkheid van Jezus op deze aarde? Dat goud, die volmaakte volmaaktheid van Hem, kunnen we nog niet hebben, maar de Heer heeft ons ook nu al Zijn heerlijkheid gegeven. Dat staat hier ook: *“de heerlijkheid, die Gij, Vader, Mij gegeven hebt, heb Ik hun gegeven, opdat zij één zijn”*.

De heerlijkheid, die Jezus over ons uitspreidt, over u en mij, is de eenheid met elkaar, *“opdat zij één zijn, gelijk Wij één zijn, Ik in hen en Gij in Mij, dat zij volmaakt zijn tot één.* Eigenlijk *“opdat zij volmaakt eenstemmig zijn”*.

We zien wat er van terecht is gekomen, hoe weinig eenstemmigheid er is onder Gods kinderen. Toch heeft de Heer hiervoor gebeden en Hij heeft altijd, door de jaren en eeuwen heen, een overblijfsel gehad, dat eenstemmig was. Dat is de heerlijkheid, die Hij ons nu geeft. Die eenstemmigheid gaat iets bewerken voor de wereld.

Dat staat in vers 23: *“opdat de wereld erkenne, dat Gij Mij gezonden hebt”*. Onze eenstemmigheid, onze eenheid, broeders en zusters, is het bewijs Gods, dat Jezus gezonden is, dat moet de wereld gaan erkennen.

En de wereld moet nog iets erkennen: *“dat Gij hen lief gehad hebt, gelijk Gij Mij lief gehad hebt”*. De zending van de Here Jezus, die de wereld moet erkennen, komt voort uit onze eenheid. Dat staat hier. Dan moet de wereld erkennen en geloven, dat Jezus de Zoon van God is en dat Hij gezonden is tot een losprijs voor onze ziel. De zending en de liefde.

Daar heb je tenslotte Joh. 3:16. *“Alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eengeboren Zoon gegeven heeft”*. Dan kom je weer bij het evangelie uit, het evangelie van de genade.

Als we in Ef. 4 kijken, zien we iets meer van die eenheid, die ons voert naar de Vader. Ef. 4:1-6. *“Als gevangenen de Here, vermaan ik u dan te wandelen waardig der roeping, waarmede gij geroepen zijt, met alle nederigheid en zachtmoedigheid, met lankmoedigheid, en elkander in liefde te verdragen, en u te beijveren de eenheid des Geestes te bewaren door de band des vredes: één lichaam en één Geest, gelijk gij ook geroepen zijt in de ene hoop uwer roeping, één Here, één geloof, één doop, één God en Vader van allen, die is boven allen en door allen en in allen”*.

“Met alle nederigheid en zachtmoedigheid, met lankmoedigheid”. Heerlijk dat dit er bij staat, want zachtmoedigheid kan na één keer al op zijn. Als we iemand hebben die ons niet begrijpt, dan kunnen we dat misschien in zachtmoedigheid opvangen, maar dat is gauw over.

Dan staat er *“lankmoedigheid”* en daar zit het woord *“lang”* in. Keer op keer opnieuw nederig, zachtmoedig, en niet van onszelf hoor. We beschrijven hier het innerlijk van de Here Jezus: *“zachtmoedigheid, met lankmoedigheid, elkander in liefde verdragen”*. Zodra we elkander gaan vereten en verbijten trekt de wereld zich terug. Dan zeggen ze: daar klopt niets van, die liefde die ze prediken vinden we niet bij henzelf. Inderdaad.

Want er zijn twee verkondigingen: de Woordverkondiging, maar ook de daadverkondiging, de hele week door en ook zondags. Die woordverkondiging en die daadverkondiging moeten met elkaar in overeenstemming zijn. Als ik u hier zeg, dat ik mijn broeder en zuster in liefde moet verdragen en ik doe het maandag niet, dan kan ik praten wat ik wil, maar dan neemt de Heer de kracht weg, dan komen er geen mensen tot geloof. Want de daadverkondiging is hetgene waaraan de wereld zien en erkennen kan, dat God Zijn Zoon gezonden heeft en zo tot geloof kan komen.

Het gaat niet van zelf hoor. We moeten niet denken, dat, als we eenmaal de Heer kennen, we dan vanzelf die eenheid ervaren. Ja, we hebben hem wel, want de Here Jezus geeft hem ons, maar we moeten hem bewaren, we moeten ons beijveren *“de eenheid des geestes te bewaren”*.

Hoe? *“Door de band des vredes”*. Er is een band om ons heen, een band door de Geest des vredes en die houdt ons bij elkaar. U weet nog wel hoe de Tempel gebouwd werd: die stenen stonden zomaar op elkaar, zonder cement, en er werd een geweldig gebouw opgericht.

Prachtig was het, een wereld wonder. Toch viel dat gebouw niet in elkaar, hoe het ook stormde. Waarom? Omdat God gezegd had: Ik houd het bij elkaar; er mag geen cement zijn tussen die stenen, want dan gaan jullie roemen op het cement.

En zo is het met ons ook. Wij, de levende stenen, die God uit ons gemaakt heeft, moeten ons laten gebruiken voor de bouw van het Geestelijk huis. Als we daar enig cement tussen zouden hebben, iets anders dan Jezus Christus, dan verdwijnt de kracht, want dan is die kracht afhankelijk van het cement.

Terwijl God zegt: Ik heb jullie samengevoegd tot een tempel, heilig in de Here, en Ik houd jullie bij elkaar. Maar van jullie kant moeten jullie je beijveren de liefde, de éénheid des Geestes te bewaren door de band des vredes.

En dan komt vers 4-6: *“één lichaam en één Geest, gelijk gij ook geroepen zijt in de ene hoop uwer roeping, één Here, één geloof, één doop, één God en Vader van allen, die is boven allen en door allen en in allen”*.

De Heilige Geest brengt altijd weer die hoop aan ons hart, de hoop der heerlijkheid. *“één Here”*, en daar staat een woord dat betekent, dat wij ons onderwerpen aan Hem, dat Hij Heer over ons is. *“Eén geloof, één doop, één God en Vader”*, *de eenheid brengt ons automatisch bij de Vader, “van allen, die is boven allen en door allen en in allen”*.

Wat ik u nu tracht te beschrijven en te schilderen is de heerlijkheid van God, het goud dat Hij voor u en mij heeft klaargelegd en dat we, nu nog slechts ten dele, al mogen weerspiegelen. Wij mogen de bediening, die ons is toevertrouwd, weerspiegelen naar de wereld.

We zijn het nog niet aan het uitstralen, want dan zijn we zelf een bron. Een weerspiegeling wil zeggen, dat er ergens buiten ons iets is dat spiegelt naar de wereld. Als we die bediening, die ons is toevertrouwd, weerspiegelen, dan krijgen al onze daden en woorden een gouden rand. Dan gaat de wereld het erkennen.

Dat zien we misschien zelf helemaal niet, want een heilige is onbewust heilige, die zit niet ergens heilig te zijn. Dat zou vreselijk zijn. Maar hij is het onbewust. Ik ben zelf zo tot geloof gekomen, omdat ik in anderen iets zag van een blijdschap, van een eenheid, die ik niet bezat.

Zo is het in de natuur ook: als de maan 's nachts fel schijnt, kan je er wel zo'n beetje bij lezen, maar je weet dat die maan licht ontvangt uit een ontzagwekkende bron, die de maan beschijnt en de maan weerspiegelt die bron naar de aarde.

Ook dat is nog maar ten dele. Voor ons kan dat ten dele ook verdriet teweeg brengen, want dan zijn we vaak zo krachteloos. Ik denk, dat u ook wel eens voelt, dat u niet datgene kunt zeggen wat er in uw hart leeft. Maar de Heer weet het ook. En daarom is er wierook. Weet u, het goud en de mirre horen bij elkaar hier op aarde.

In de hemel niet, daar is geen mirre. In de hemel zegt God: *“Ik zal jullie tranen afwissen, Ik neem jullie mirre weg”*. En dan blijft goud over. Maar hier op aarde blijft mirre en goud met elkaar verbonden. De wijzen brachten het in een geschenk bij de Here Jezus, maar het raakte Hem nog niet.

Ik zal u straks een voorbeeld noemen, dat het Hem wel ging raken. Maar hier wordt het aan Zijn voeten gelegd, in aanbidding. U kent de geschiedenis van de Emmausgangers, die hun oog alleen gericht hadden op het goud. Zij zeiden, we hadden zo gehoopt, dat Hij onze koning zou worden; we willen onder die Romeinse overheersing uit en nu dachten we dat Hij het was die Israël zou verlossen. Zo beschrijven ze eigenlijk het goud.

Dan zegt de Here Jezus: *“O, gij onverstandige en trage van hart, dat gij niet gelooft alles wat de profeten gesproken hebben. Moest de Christus niet lijden om in Zijn heerlijkheid in te gaan?”* Hij moest toch eerst langs het Brandofferaltaar, om bij de Ark te komen, bij de Troon van God, het goud?

Als je het goud scheidt van de mirre, weet u wat de Here Jezus dan zegt: *“dan sta je in dienst van de satan”*. Wat heeft de satan in de woestijn geprobeerd? *“Als je mij aanbidt krijg je van mij het goud, dan geef ik je alle koninkrijken van de hele wereld met hun heerlijkheid, als je maar mij aanbidt en de*

wierook, die aan God verschuldigd is, aan mij schenkt”. En dan komt de Here Jezus met het Woord, u weet dat wel.

Petrus doet later eigenlijk precies hetzelfde: Als de Here Jezus zegt: *“Van toen aan begon Jezus Christus zijn discipelen te tonen, dat Hij naar Jeruzalem moest gaan en veel lijden van de zijde der oudsten en overpriesters en schriftgeleerden en gedood worden en ten derden dage opgewekt worden”*. (Matt. 16:21), dan springt Petrus er tussen en probeert Hem van die weg af te houden, de weg die de Here Jezus vastbesloten was te gaan.

Zijn aangezicht was gericht naar Jeruzalem, Zijn hele leven. Petrus zegt: *“Dat verhoede God, Here, dat zal U geenszins overkomen!”* Wat lijkt dat braaf van Petrus, want God wordt erbij gehaald door hem.

Maar dan zegt de Here Jezus, die gelukkig dwars door alles heen ziet: *“Ga weg, achter Mij, satan”*. Precies hetzelfde als bij de verlokking in de woestijn: *“Ga weg satan”*. Dan moet Petrus wijken en de Here Jezus vervolgt Zijn weg, verder naar het kruis, want Hij moet eerst de mirre hebben.

We vinden de voorafschaduwing hiervan ook al in het O.T., waar David vervolgd wordt door Saul. Dat was ook mirre. Op een bepaald moment zit David met zijn makkers in een grot en komt Saul aan de ingang van die grot zitten. Dan komt de verleiding, want God had aan David het koningschap beloofd en hij is al tot koning gezalfd.

David heeft mannen om hem heen, die hem het zwaard al in de hand drukken: *“steek hem neer, pak het koningschap, grijp het! De Heer heeft deze man vandaag in uw hand gegeven”*. Weer dat brave tintje, waar we allemaal mee te maken hebben. Maar David moet nog zeer veel lijden, voordat het Gods tijd is om het koningschap te bevestigen.

De mirre komt voor het goud, maar het hoort bij elkaar en nog veel heerlijker, het bewerkt heerlijkheid, niet voor de wereld, maar voor Gods kinderen. Hoe de satan ook woedt en bij ons mirre brengt, des te meer heerlijkheid heeft de Here Jezus voor ons klaar liggen, nu al.

We lezen nu 2 Cor. 3:18. *“En wij allen, die met een aangezicht, waarop geen bedekking meer is, de heerlijkheid des Heren weerspiegelen, veranderen naar hetzelfde beeld van heerlijkheid tot heerlijkheid, immers door de Here, die Geest is”*.

De Here Jezus zegt in Matth. 13:43. *“Dan zullen de rechtvaardigen stralen als de zon in het Koninkrijk huns Vaders”*.

Maar hier is het nog weerspiegelen. Paulus vervolgt in 2 Cor. 4:1. *“Daarom, nu wij deze bediening hebben, die ons door barmhartigheid is toevertrouwd, verliezen we de moed niet”*.

Dat is uw en mijn bediening: het weerspiegelen van Gods heerlijkheid, en dan zegt God: dan zal Ik je ook laten veranderen, dan zal Ik je innerlijk van heerlijkheid tot heerlijkheid brengen. Daarom verliezen we de moed niet, maar hebben we verworpen alle schandelijke praktijken, die het licht niet kunnen zien.

Wij moet de moed niet verliezen, want de satan brengt mirre en God laat het toe. Maar alleen opdat wij die heerlijkheid steeds stralender zullen tonen. En dat gebeurt ook. Er zijn voorbeelden van, dat mensen zeggen: jij hebt iets, dat ik niet bezit en ik wil dat ook wel. Maar het moet me niet te veel kosten, dat heb ik er niet voor over. Men wil geen mirre!

De mirre en het goud horen bij elkaar. In 1 Petr. 4 zegt Petrus het weer anders. Het is zo heerlijk dat het Petrus is die dat zegt, omdat we van Petrus weten hoe hij de mirren uit de weg ging in de hof bij Annas en Kajafas, toen ze tegen hem zeiden: jij hoorde er ook bij.

Toen ze de mirre aan zijn voeten legden, verloochende en vervloekte hij de Heer, want hij wilde de mirre niet.

1 Petr. 4:12. *“Geliefden, laat de vuurgloed, die tot beproeving dient, u niet bevreemden, alsof u iets vreemds overkwam. Integendeel, verblijdt u naarmate gij deel hebt aan het lijden van Christus, opdat gij u ook met vreugde zult mogen verblijden bij de openbaring Zijner heerlijkheid. Indien gij door de naam van Christus smaadt lijdt, zijt gij zalig, daar de geest der heerlijkheid en de Geest Gods op u rust”.*

Als we door de naam van Jezus smaadt lijden, dan rust de Geest der heerlijkheid op ons, de Heilige Geest. Als we ons niet uitstrekken naar die heerlijkheid, dan bedroeven we de Geest der heerlijkheid, de Geest des vredes. Als we onvrede maken of onvrede hebben, dan bedroeven we de Geest des vredes.

En de Geest is ook de Geest van de eenheid en van de kennis des Heren. Als we geen eenheid hebben onder elkaar, bedroeven we de Heilige Geest. En zo zegt Petrus in vers 15: *“Laat dus niemand uwer moeten lijden als moordenaar of dief”.*

Ik kom weer bij David terecht: zolang David in Israël was en vervolgd werd door Saul, was hij in de weg des Heren. Maar op een bepaald moment zegt hij: het wordt me te zwaar, ik ga er vandoor, en hij ging buiten het land naar koning Achis. David wordt daar een moordenaar, hij vermoordt vrouwen en kinderen, hij laat niemand in leven en dan staat er *“zo deed David telkens wanneer hij uittrok”.*

Hij krijgt een magerheid aan zijn ziel, dat is verschrikkelijk. Op een gegeven moment wordt zijn eigen vrouw geroofd. De stad Ziklag is verbrand en God laat dat allemaal toe, want Hij wil David terug hebben. Dan opeens staat er in 1 Sam. 30:6. *“Maar David sterkte zich in de Here zijn God”.*

Hoofdstukken lang gaat het verkeerd met David en moet hij lijden als een dief of als een bemoeial, maar dan opeens sterkt hij zich in de Here zijn God en hij zegt tegen de Here: *“wat moet ik doen?”* De Here gaat hem dan weer terug leiden en hem weer terug brengen het land in. Zo komt hij weer in de weg des Heren.

Als Stephanus wordt gestenigd en hij op zijn knieën valt en het mirre voor hem heel concreet geworden is, doet God de hemel voor hem open en dan zegt hij: *“Ik zie de Zoon des mensen in Zijn heerlijkheid, staande aan de rechterhand van God”.* Dat is de heerlijkheid, want de Here Jezus is in de heerlijkheid. Zo zien we dat de mirre onmiddellijk wordt gevolgd door het goud.

Nu zou ik met u willen gaan naar een geschiedenis in Lucas 7. Daar komt de mirre steeds dichterbij de Here Jezus. De wijzen hebben het aan zijn voeten gelegd, daar rust het tot de bestemde tijd. De Heer Jezus gaat Zijn openbare wandel beginnen in Israël en dan is daar een Farizeeër, die hem uitnodigt om te komen eten.

Luc. 7:36-38. *“Een der Farizeeën nodigde Hem om bij hem te komen eten; en Hij kwam in het huis van de Farizeeër en ging aanliggen. En zie een vrouw, die in de stad als zondares bekend stond, bemerkte, dat Hij aan tafel was in het huis van de Farizeeër. En zij bracht een albasten kruik met mirre, en zij ging wenende achter Hem staan, bij zijn voeten, en begon met haar tranen zijn voeten nat te maken en droogde ze af met haar hoofdhaar, en kuste zijn voeten en zalfde ze met de mirre.”*

Het gaat hier eigenlijk om drie mensen. Natuurlijk allereerst de Here Jezus, dan een Farizeeër, en deze vrouw. De Farizeeër belichaamt de wet. Als u verder leest, dan zegt hij; *“Hij zou moeten weten wie die zondige vrouw is”.* Een vrouw, die in de stad als zondares bekend stond, waarschijnlijk een “lichte” vrouw, was onrein.

De Farizeeër, die alleen de wet hanteert zonder de liefde, denkt: *“deze rabbi zou moeten weten dat hij nu onrein is”.* Maar hij kent de genade niet, want de Here Jezus wordt niet onrein van ons als we Hem aanraken. En dat is wat deze vrouw wil. Ze is aan het einde en komt binnen en kijkt helemaal niet naar de mensen om haar heen, er zijn er waarschijnlijk veel in het huis. Ze heeft maar een doel voor ogen Jezus! Daar moet ze heen. Ze wil Jezus want ze wil rein worden, ze wil genade! Zij leert de genade kennen, terwijl Simon de Farizeeër bij de wet blijft staan.

De wet brengt ons nooit bij God, de wet laat ons alleen zien hoe zwaar we gezondigd hebben. Maar de genade Gods is verschenen, heilbrengende voor alle mensen en dan valt al het nadere weg.

Die vrouw gaat bij Zijn voeten staan en ze weent, de tranen vallen over de voeten van de Here Jezus heen. Daar is de wassing die Hij zo graag wil. Hij wil geen wettische wassing, maar een wassing waarbij Zijn voeten worden gewassen door de tranen van een zondaar die aan het eind is, die zegt: “ik weet het niet meer en ik ben ongelukkig. Ik ben aan het eind en ik wil Jezus”.

“zij betoonde veel liefde“ zegt Jezus. Dan droogt ze Zijn voeten met haar haren, ze huilt over haar eigen zonde. Hebben wij wel eens gehuild over onze zonden? Hebben we wel eens gezegd: “Heer, onze zonden brachten u aan het kruis”!

Of vinden we het normaal, dat de Here Jezus aan het kruis hing? Wel, dat is helemaal niet normaal. Normaal was geweest als wij daar gehangen hadden. Zij zalft Zijn voeten met mirre. Vanaf dat moment zal Zijn wandel in mirre zijn gedompeld.

En wat heeft Hij niet een mirre in Zijn wandel ontmoet: Hij is tegen gesproken, Hij is gehoond, ze hebben Hem keer op keer willen stenigen. Het was een wandel in mirre. Maar deze vrouw ziet de genade Gods, en het is alleen nog maar een daad tussen de Here Jezus en haar, al het andere is onbelangrijk.

En zo moet het ook voor ons zijn. Als je de Heer nog niet kent, laat je niet weerhouden door wat anderen zeggen. In het Hooglied zegt de bruid: *“Ik zag vele wachters in de stad die hun ronde deden, maar ik moest ze voorbij, en pas toen ik ze voorbij was, zag ik de bruidegom en ik greep Hem vast”*.

Als je weet, dat er vele wachters zijn, ga ze voorbij. Zoek waar Hij aan tafel ligt en ga daarheen als je de Heer nog niet kent, en zeg het Hem maar, want het eind van het Bijbelverhaal staat in vers 47-49: *“Daarom zeg Ik u: Haar zonden zijn haar vergeven, al waren zij vele, want zij betoonde veel liefde; maar wie weinig vergeven wordt, die betoont weinig liefde. En Hij zeide tot haar: Uw zonden zijn u vergeven. En die met Hem aan tafel waren, begonnen bij zichzelf te zeggen: Wie is deze, dat Hij zelfs de zonden vergeeft”?*

Nee, die kennen de Here Jezus niet, Hij die menigvuldig vergeeft. En dan zegt Hij tenslotte tot de vrouw, en daar gaat het om (vs. 50): *“Uw geloof heeft u behouden, ga heen in vrede”*.

De laatste keer, dat de Here Jezus in aanraking komt met mirre, is in Matth. 26 aan het eind van Zijn aardse wandel. Hij is weer in een huis en daar komt weer een vrouw en ze heeft een kruik bij zich vol mirre, nardus-mirre. Ze wil Hem alles schenken en ze breekt die kruik kapot: *“Toen Jezus te Betanië was, in het huis van Simon de melaatse, kwam een vrouw tot Hem met een albasten kruik vol kostbare mirre en goot die uit over zijn hoofd, terwijl Hij aanlag. Toen de discipelen dit zagen, waren zij verontwaardigd en zeiden: Waartoe die verkwisting? Want deze (mirre) had duur verkocht en aan de armen gegeven kunnen worden”*. (vs 6-9)

Hier wordt de Here Jezus volledig ondergedompeld in mirre, niet alleen Zijn voeten. Hier is waar Hij later over zou spreken: *“Ik moet gedoopt worden met een doop en hoe benauwt het Mij”*. Die doop, die Hij voor u en mij onderging, de doop in Zijn dood, wordt hier uitgebeeld in de bitterheid, de mirre, die Hem over het hoofd wordt gegoten.

Vers 8: *“Toen de discipelen dit zagen, waren zij verontwaardigd en zeiden: waartoe die verkwisting? Want deze mirre had duur verkocht en aan de armen gegeven kunnen worden”*.

Ziet u hoe er altijd weer mensen in de buurt zijn, die, als je iets doet uit liefde voor Jezus, ze je tegenhouden en zeggen, dat moet je zo niet doen, dat is zonde, je kunt het verkopen en aan de armen geven. Het was een heel jaarloon hoor, 300 schellingen. En daarom zegt de wereld altijd: zonde, dat is toch verkwisting. Zo is het nog steeds.

Er zijn nog steeds verontwaardigde mensen om ons heen die zeggen: *“waartoe deze verkwisting”*. (Vers 9). Maar Jezus merkte het op. Denk er goed om, Hij merkt het op als we iets doen uit liefde tot de Heer. Of het nu dienen is, of het is spreken met mensen, of jezelf ter beschikking stellen voor een of ander werk: Jezus merkt het op.

En Hij zei tot hen: Vs. 10-12: *“Maar Jezus merkte het op en zeide tot hen: Waarom valt gij deze vrouw lastig? Want zij heeft een goede daad aan Mij verricht. De armen hebt gij immers altijd bij u, maar Mij hebt gij niet altijd. Want toen zij deze mirre over mijn lichaam uitgoot, heeft zij dat gedaan om mijn begrafenis voor te bereiden”.*

Er staat heel duidelijk, dat zij de mirre over Zijn hoofd uitgoot. Hoofd en lichaam horen bij elkaar. Die zijn met pezen en banden aan elkaar verbonden, onverbreeklijk. De eenheid tussen de Here Jezus en Zijn gemeente komt hier zo duidelijk naar voren.

Zij giet het over Zijn hoofd en de Heer zegt: *“Ik krijg het over Mijn lichaam”.* Wat is dat wonderbaar: als we delen in Zijn lijden is het om te mogen delen in Zijn verheerlijking. En als de Here Jezus een mirre onderging, de werkelijke mirre, dan weten we, dat Hij dat voor ons deed en dat wij daar ook niet aan zullen ontkomen: *“Zij hebben Mij gehaat, ze zullen ook u haten”.*

Laat die vuurgloed u niet bevreemden en laten we begrijpen, dat, toen Zijn hoofd werd gezalft met mirre, ook Zijn lichaam voor Zijn begrafenis werd gezalft. Zijn lijden is ons lijden, maar dan is ook Zijn goud ons goud. Zijn heerlijkheid is onze heerlijkheid.

Als laatste, en daar wil ik kort over zijn, de wierook, die de wijzen aan Zijn voeten legden. Goud, wierook en mirre, de wierook staat tussen het goud en de mirre in. Dat is de uitbeelding van het gebed. En dan wil ik met u naar Luc. 22:31, waar de Here Jezus tegen Petrus zegt: *“Simon, Simon, de satan heeft verlangd (eigenlijk staat hier geëist) u lieden te ziften als de tarwe, maar Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet zou bezwijken”.*

Dat zegt de Here Jezus niet alleen tegen Simon Petrus, maar tegen ons allemaal. Hij bidt, Hij is die wierook en Hij ziet de satan met een grote zeef staan en die zeef daar de tarwe door. Satan hoopt, dat wij door de mirre door die zeef zullen vallen, zullen afvallen van het geloof, dat wij zullen zeggen, dat is niet uit te houden, ik houd er mee op, Heer ik zeg u vaarwel.

Dat is wat de vrouw van Job ook zegt: zeg de Heer vaarwel. Maar de Heer laat het toe in ons leven. Boven dat ziften staat met een boog geschreven: *“Ik heb voor u gebeden”.* En de Here bidt nog steeds en Hij pleit nog steeds voor ons bij de Vader.

Dat ons geloof niet zal bezwijken! Want hoe het ook is: het goud, de mirre en de wierook horen bij elkaar. En de Here Jezus heeft gezegd: *“de satan eist, hij zift, zoals je ook tarwe zeeft”.* De tarwe blijft dan in de zeef liggen, maar het vuil valt er door. En zo hoopt de satan dat u en ik door die zeef zullen vallen, door de zeef van de mirre, het lijden, maar wij hebben een biddende Hogepriester, Die voor ons bidt en pleit, iedere dag, ja dag en nacht, dat wij niet in ons geloof zullen bezwijken.

Prijst Zijn Naam!
Amen.